

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno CCCXIV. ad annum CCCXLVI.

Parisiis, 1644

Notae Canonvm Singvlorvm.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15072

qui de Iulio Romæ Athanasii causam cognoscente lib. 2. cap. 4. hæc ait: *Ille ecclesia Canonem secutus, & eos iussit Romam venire, & diuinum Athanasium, qui pro seipso in iudicio responderet, vocauit.* Hoc eodem Concilio Nicæno idem Canon a patribus sancitus est, quo cautum fuit, vt res cognita in minori Synodo, in maiori iterum examinari atque tractari possent: de quo Iulius papa epist. ad Arianos hæc ait: *Episcopi in magna Synodo Nicæa congregata, non sine Dei consilio permiserunt prioris Synodi acta in alia Synodo examinari.* Demum in fine Concilii Calchedonensis refert Atticus in Nicæno Concilio Canonem quemdam editum esse, quique ibidem cum annotationibus nostris reperitur, vt formatarum literarum certa quedam scribendi forma ac ratio determinaretur, quæ apud episcopos tantum catholicos secreta retineretur, ne vulgatam formulam impostor aliquis hæreticus vel schismaticus per fraudem confingens, se pro catholico vendicaret, & catholicam communionem iuffuraretur. Quæ fuerit ratio & forma scribendi formatas, loco allegato patebit. Plures ergo Canones, quam hic reperiuntur, a sancta Synodo constitutos fuisse, ne quidem ipsi Græci, numeri Canonum vicenarii tenacissimi custodes ac vindices, negare possunt. Huc illud etiam pertinet, quod teste Sozom. lib. 3. cap. 19. in fine, ex instituto huius Concilii ad hymnum glorificationis hunc, *Gloria patri & Filio & Spiritui sancto*, quem apostoli instituerant, hæc quæ sequuntur: *Sicut erat in principio, & nunc, & semper, & in secula seculorum*, addita fuerint, ideo quod Ariani blasphemantes dicerent Filium a Patre in tempore factum, & fuisse tempus quando non erat. Vide quæ dicemus Concil. Valen. cap. 5. Manifestum ergo satis est, quod numerus Canonum Nicænorum vicenarium illum a Græcis assertum vere excefferit. Fuerintne præcise 70. vel 80. vt ex epistola Athanasii ad Marcum, & Marci ad Athanasium, Franciscus Turrianus, & Cyziceni interpres Alphonfus Pisanus, probant suis libris, quos hac de re scriptos infra subiunximus, aliis discutienda relinquimus. Vide Baronium anno 325. numero 156. vsque ad 180. Bel-larminum lib. 2. de Rom. pont. cap. 25. Possuinum in refutat. Dauid Chytræi, & in app. sacro.

Quinta.

Sexta.

Hymnus glorificationis a quo institutus.

NOTÆ CANONVM SINGVLORVM.

Can. 1. Leontius causam dedit huic constitutioni.

Can. 1.] Huius Canonis faciendi causam dedisse videtur Leontius, qui accusatus de commercio cuiusdam iuuenulæ mulieris, iussusque proinde vt ab eius contubernio abstineret, seipsum castrandum dedit, quo ita libere eius commercio vti posset; & nihilominus tamen cum presbyter esset, depositus est, & ad Arianos defecit. Athan. de fuga sua in fin. & epist. ad solitarios. Aduersus abscessos igitur agens sancta Synodus, quos necessitas fecit eunuchos, excepit: damnat autem qui suapte sponte se castrauerunt. Vide quæ diximus in notis ad Can. apost. & Baron. num. 146.

Tales in clerum admittit Canon.] Verus, scilicet, vigesimus aposto-

ANNO CHRISTI 325.
lorum Canon. Hunc Canonem hic citari declarat articulus, quo Synodus utitur: non enim dixit, *tales admittit* ὅμοιος ὁ κανὼν, id est, hic Canon: neque dixit κανὼν infinite ac sine articulo, sed dixit ὁ κανὼν, cum articulo, significans de noto ac vetere Canone se loqui, qui in nulla Synodo reperitur, sed tantum inter eos, qui ab apostolis traditi, & a Clemente conscripti sunt.

Can. 2.] Hoc Canone decernitur, vt neophyti, id est, recens Neophyti baptizati, non ordinentur episcopi aut presbyteri. Huic derogatum qui fuit in Ambrosio & Nestario, ad sedandos concitatos tumultus, & ob insigniorem aliquam personam. Vide quæ diximus in notis ad Can. apost. 79. Baron. num. 154.

Can. 3.] Occasione eadem qua primus, etiam tertius Canon Lex celibatus. sancitus esse videtur, quo vetatur, ne quis quouis prætextu apud se mulierem subinductam retineret aliam, quam vel matrem, vel sororem, vel amitam, vel suspicione carentem, nulla vxoris mentione facta: cuius sane nomen ante alias fuerat exprimendum, si ad rogationem Paphnutii, vt referunt Socrates & Sozomenus, de ea dubitatum esset. Quare verius est hoc Concilio ad rogationem Paphnutii non modo non liberum cuique relictum esse vti vxoribus post susceptos sacros ordines, vt mentiuntur Socrates lib. 1. cap. 8. & Sozomenus lib. 1. cap. 22. sed illud idem hic, sicut & in Concil. Arelatenfi 2. cap. 2. expresse vetitum esse, & absque controuersia ab omnibus obseruatum fuisse. Cuius obseruationis testis est S. Basilus epist. 17. ad Paregor. in addit. qui huius Canonis auctoritate nifus, non permisit septuagenarium senem secum habitantem habere mulierem, sed inquit: *Eiice illam ex adibus tuis, & trade in monasterium. Sit illa cum virginibus, tu inter viros ministra.* Lege, ait, *Canonem a sanctis patribus nostris in Nicæna Synodo constitutum, qui manifeste interdixit, ne quis mulierem subintroducendam habeat.* Vnde Hieronymus epist. 50. in fine. *Apostoli vel virgines, vel post nuptias continentes; episcopi, presbyteri, diaconi aut virgines eliguntur, aut vidui, aut certe post sacerdotium in æternum pudici.* Vide Baron. anno 325. n. 148. & trib. seqq. item an. Domini 58. nu. 17. & 12. seqq. Belarm. lib. 1. de clericis c. 20. argumenti sexti solutione. Vide annotationes Francisci Turriani in Canonem 4. Nicæni Concilii infra.

An ad rogationem Paphnutii vti conuigii presbyteri vxorem habentibus permittitur fuerit.

Can. 4.] Citatur hic Canon in Synodo sanctorum patrum, qui conuenerunt ad sanctum œcumenicum Concilium Constantinopolitanum, epistola ad Damasum cum hoc additamento: *Vt singularum prouinciarum antistites vna cum finitimis, modo ipsis ita visum fuerit, episcopis.* Vide Theodoret. lib. 5. cap. 9. Baron. num. 155.

Canonis quarti additamentum quod sit.

Can. 5.] Constituitur hic, vt inter episcopos firma rataque perduret concordia, & vt bis in anno Concilia celebrentur secundum Canonem apostolorum 38. Vide quæ ibi notauimus, item Turri. annotationes in Can. 7. infra.

Can. 6.] Initium huius Canonis, quod tale est: *Ecclesia Romana semper habuit primatum;* in libris vulgatis deest: ita enim citatur a Concil. Calched. patribus act. 16. Cum hoc eodem initio extat

Canon sextus a Græcis mutilatus.

Concil. Tom. 2.

Gg ij

Explicatur
Canon lex-
tus.

Obiectio
quædam
refellitur.

Primatus
Petro eius-
que succes-
soribus a
Christo
collatus
fuit.

Rufini ex-
positio er-
ronea.

idem Canon a Dionysio abbate e Græco in Latinum translatus, vt refert Alanus Copus in 1. dialogo. intelligitur & explicatur his verbis: *Perpendimus omnem primatum & honorem præcipuum secundum Canones antiqua Roma Deo amantissimo episcopo conseruari*: quali diceret: Sicut Petrus eiusque successor Romanus episcopus ac pontifex, ex institutione Christi diuino iure primatum consecutus est, & semper habuit, ac legitime vsurpauit; ita Alexandrinæ ecclesiæ episcopus omnium ecclesiarum dumtaxat, quæ sunt in tota Ægypto, primatum & auctoritatem, quam Meletius schismaticus impugnerat, iuste vsurpet: & non ex institutione Christi, sed ex concessione, ordinatione & institutione Petri, eiusque successoris Romani pontificis, qui omnes Ægypti prouincias per Marcum Petri discipulum, & Marci successores, huc vsque regere & gubernare conseruit. Cum enim Christus ipse instituerit in Petro pontificatum duraturum vsque ad finem mundi, Ioan. 21. fit, vt quicumque Petro succedit, a Christo pontificatum accipiat. Bellarminus lib. 2. de Rom. pont. cap. 12. Cum igitur ex apostolica traditione, ex Conciliorum generalium ac pontificum decretis & communi patrum consensu constet, solum Romanum episcopum Petro in episcopatu ac pontificatu succedere, fidem Christi impugnat, qui aliter quam a Christo Romanæ ecclesiæ primatum & pontificatum collatum esse affirmat. Si dicas; in Concilio Calchedonensi act. 16. legimus, quod Romanus pontifex primatum habuit a patribus Nicænis, ideo quod illa ciuitas toti orbi imperaret. Respondeo, illud decretum non esse legitime factum, quia legatis apostolicæ sedis absentibus, & postea reclamantibus latum est: ideoque a Leone pontifice aperte & damnatum & reprobatum. Et merito. Nicænum Concilium enim non attribuit Romano pontifici primatum, quasi antea non habuerit; sed agnouit eum habere, semperque habuisse. tacco quod S. Dionysius Alexandrinus episcopus apud S. Dionysium Romanum pontificem accusatus, eum iudicem agnouerit, eiusque sententiæ lubens meritoque 60. circiter annis ante Concilium Nicænum acquieuerit. Si ob eam causam, quæ a decreto allegatur, primatus Romanæ ecclesiæ foret collatus, oportebat etiam post, Mediolanensi, Treuirensi, & Nicomediensi, primatum ecclesiæ esse collatum; cum Mediolanum, Rauenna, Sirmium, Treueri, &c. sedes imperii multis temporibus fuerint. Bellarmin. lib. 2. de Roman. pontif. c. 17. Errant igitur omnes grauiter, qui putant hoc Canone Alexandrinam Romanæ adæquatam esse, cum a Romanis pontificibus diuersis, diuersi Alexandrini episcopi, Dionysius nimirum & Athanasius accusati & citati comparuerint, iudicioque eorum velut oraculo Spiritus sancti acquieuerint. Quod Rufini expositio hæc: Alexandrinus habeat curam Ægypti, sicut Romanus habet curam ecclesiarum suburbicarum, quæ Romanæ ecclesiæ diocæsi peculiariter præ ceteris sunt subiectæ; mala sit, erronea, & ex ignorantia profecta, patet: quia hoc Concilium, neque vt hic, neque vt in Concilio Carthag. 6. vel etiam in Calchedonensi, aut vt a Dionysio

ANNO
CHRISTI
325.

citatum reperitur, suburbicariarum ecclesiarum vsquam meminit. Accedit quod ipsa ratio inepta foret, si ita restringenda esset. Ante victoriam igitur nouantes nostri sæculi triumphant, quasi hoc loco definita fuerit Romanæ ecclesiæ iurisdicctio, vt tantum præsit suburbanis ecclesiis. Baron. num. 134. Qui vero cum Balsamone sentiunt, hoc tempore & Romanum, & reliquos patriarchatus esse institutos, ipsique Romano totius occidentalis ecclesiæ dumtaxat curam demandatam esse, absurde sentiunt, vt patet ex epist. Nicolai primi, quam scripsit ad Michaelem imperatorem, quæ extat. Item patet ex superioribus. Vide præterea Baron. nu. 130. Bellarmin. lib. 1. de Romanis pontificibus c. 24. & lib. 2. c. 13. notas nostras ad epistolam Anacleti 3.

Balsamonis
interpretatio
quæ &
qualis.

Quoniam quidem & episcopo Romano parilis mos est.] Hæc verba corrupta sunt, ac proinde corrigenda sic: *Quoniam talis episcopo Romano consuetudo est:* ita legendum esse, Canon 16. quem ex Romanæ ecclesiæ scriniis Palchafinus B. Leonis I. pontificis maximi legatus ad Concil. Calched. attulit, aperte indicat. Vide Possuinum in app. sacro, verbo *Nicænum*.

Canonis
emendatio.

Quia consuetudo obtinuit.] Hierosolymitana ecclesia per annos quingentos fere vsque ad Iuuenalem eiusdem ecclesiæ episcopum, patriarchalis nomine, non re; honore, non potestate habita est; sic vt episcopus illius ecclesiæ quarto quidem loco in Conciliis sederit, verum nulli archiepiscopo vel episcopo instar aliorum patriarcharum præfuerit. ipsum autem Cæsariensi archiepiscopo Palæstinæ metropolitano, & Antiocheno patriarchæ, qui toti orienti præsidebat, subiectum fuisse, testantur Hieronymus in epistola ad Pamachium, Leo epistola 62. ad Maximum Antiochenum, Bellarminus lib. 1. de Romanis pontificibus c. 24. Nihil ergo magna Synodus Hierosolymorum ecclesiæ contulit, nisi vt honor qui ex antiquo vsu ei deferri solebat, iuribus & subiectione metropolitani saluis, eidem deferatur. Idque propterea, quod Hierosolymitana ecclesia mater omnium aliarum ecclesiarum (sic enim nominatur in epistola synodali Concilii Constantinopolitani œcumenici ad Damasum, quæ extat apud Theodoretum lib. 5. cap. 9.) appellata fuerit, adeoque non immerito ipsius ciuitatis episcopus eum honorem, vt inter apostolicarum ecclesiarum antistites federet, & in literis quoque ita nominaretur, antiquitus consecutus fuisse videatur. Baronius anno prædicto numero 139. Errat igitur Theodorus Balsamon non tantum hac in re, quod a patribus huius Concilii Hierosolymitanum patriarcham Romano, Alexandrino, & Antiocheno superadditum esse putet: verum & in eo, quod Constantinopolitanus patriarchatus eodem Concilio sit institutus. Quod Constantinopolitanus in Constantinop. I. & Calchedonensi Concilio non solum patriarchatum adipisci, sed etiam secundum locum inter patriarchales sedes obtinere conatus fuerit, verum est: ante Iustiniani autem tempora eundem id a Romanis pontificibus impetrasse, nullo authentico scripto probari poterit. Post annum Domini

Can. 7.
Hierosoly-
mitana ec-
clesia an &
quomodo
patriarcha-
lis.

Theodorus
Balsamon
redargui-
tur.

500. Iustiniani imperatoris opera, & Rom. pontificum permissio-
ne, nullo amplius reclamante, Constantinopolitanum & Hierosoly-
mitanum episcopum in numerum patriarcharum relatos fuisse con-
cedo, vt patet ex iis quæ dixi supra in notis ad epistolam Anacle. 3.
Vide Bellarm. lib. 1. de Rom. pont. cap. 24.

Can. 8.

Accusatio No-
uatiani
de Concilio
Nicæno
sententia.

Si qui voluerint.] Nouatianis ad ecclesiam redire volentibus, cer-
tis quibusdam conditionibus expressis, ianua adaperitur. Causam
præbuit Acesius Nouatianorū ecclesiæ episcopus, qui ab imperatore
rogatus, an idem quod de fide in Christum, & festo Paschatis cele-
brando, patres Concilii definiuissent, ipse crederet; a Sozomeno lib.
1. cap. 21. respondisse scribitur; *Nihil noui decisum esse, Concilique
decretum laudasse. Sic namque se ab ineunte ætate didicisse, tum creden-
dum, tum festum agendum esse.* Quæsitus secundo, cur ergo se a catho-
licorum recte credentium communione segregaret, causamque in
peccatores & immundos, quos ille reciperet, reiecit: *Imperator,*
inquit Sozomen. *accepto sermone dixit: (fatuum ironice deridens)
erigito tibi scalam Acesi, & tu solus in calum ascendito.*

Imperatoris
Constantini
facetum re-
sponsum.
Plures epi-
scopos in
vna ecclesia
esse, prohibi-
bitum.

S. Augusti-
ni prædecesso-
re adhuc vi-
uente epi-
scopus or-
dinatus
fuerit.

Vt in vna ciuitate non videantur duo episcopi esse.] A patribus Nicæ-
ni Concilii edita synodali constitutione prohibitum fuisse, vt plu-
res, quam vnus, episcopi sint in vna ciuitate, ex Innocentii Ro-
mani pontificis epist. quæ extat apud Sozomen. lib. 8. cap. 26. aperte
constat, qua in causa S. Chrysostomus aduersus eos qui in locum
viuentis alium episcopum creassent, Nicænum Canonem id prohibi-
entem citat. Augustinus etiam epist. 110. & alibi se per ignorantiam
excusat, quod Valerio prædecessore suo adhuc viuente, contra Ni-
cæni Concilii Canonem prohibentem, ne duo sint in vna ciuitate
episcopi, ordinatus fuerat. Verba illius hæc sunt: *Adhuc in corpore
posito beatæ memoriæ patre & episcopo meo senæ Valerio, episcopus ordinatus
sum, & sedi cum illo, quod Concilio Nicæno prohibitum fuisse nesciebam.*
Quod autem subiungit ibidem, B. Valerium eandem prohibiti-
onem ignorasse, his quæ in vita S. Augustini cap. 8. refert Possidius,
plane repugnat. Ille enim scribit Valerium corpore & ætate infir-
mum, ne suæ ecclesiæ sacerdos episcopali munere & officio, pro-
pter admirabilem doctrinam ac pietatem, dignissimus, ab aliis ci-
uitatibus episcopo carentibus eriperetur, secretis literis apud pri-
matem episcopum sedis Carthaginensis egisse, imbecillitatem cor-
poris sui, ætatisque grauitatem allegasse, & obsecrasset, vt *Hipponen-
si ecclesiæ ordinaretur episcopus, qui suæ cathedræ non iam succederet, sed
consecraretur Augustinus.* Atque ita rescripto impetrasset,
quod venerabilis senex exoptauit. Sunt qui præter ea quæ hic ponū-
tur, hac de re singularem constitutionem, iniuria temporis & Aria-
norum cum multis aliis deperditam, editam fuisse, non citra pro-
babilitatem, vt supra diximus, coniiciunt. Vide Baron. tom. 5. an.
395. num. 31. & 32.

Can. 10.
Indulgen-
tia lapsis
dari solita.

De his qui præuicari sunt.] Hoc & sequente Canone statuitur,
vt pro animi ardore, quo quis suscepit iniunctam poenitentiam
peragere, episcopus illi indulgentiam præstare possit, ne præstitum

ANNO
CHRISTI
325.

integrum tempus persolvere teneatur. Qui hanc ob suorum facinororum magnitudinem se consequi posse distidebant, commendatitiis sanctorum, qui fidei causa in carcere detenti essent, literis, de quibus supra in Concil. Eliberit. plura diximus, eam promereri studebant. Tertullianus ad martyr. cap. 1. scribens, indulgentiam pacem nominans, sic ait: *Quam pacem quidam in ecclesia non habentes, a martyribus in carcere exorare consueverunt.* Sanctus Cyprianus multis in locis testatur, quod martyres in gratiam lapsorum libellis supplicibus ad episcopos transmissis, frequenter pro humilibus & sincere poenitentibus indulgentiam obtinuerint; quandoque etiam si pro talibus intercederent, quibus vigor sacerdotalis ignoscendum non esse iudicabat, nihil impetrasse. Vide Baronium anno 58. numero 39.

Inter audientes habeantur.] Catechumeni cur appellentur audientes; item quid sit, quod hic dicitur communicare sola oratione, sine oblatione vel cum oblatione communicare, vide quæ diximus in notis ad Concil. Ancyran. Can. 4.

Deposito militia cingulo.] Non omnis militia, ut calumniatur hæretici, hic prohibetur; sed ea dumtaxat, quæ est signum idololatriæ. Olim enim cingulum militiæ fuit res magni honoris & commodi, propter magna privilegia militibus concessa: & propterea antiqui imperatores ethnici, persecutionis tempore, cingulum militiæ iis qui Christiani erant, fidemque negare recusabant, ut patet apud Eusebium libro 8. capite 4. libro 9. capite 10. auferre & exauctorare consueverunt. Quam ob causam cum plures Christianorum militum ardore fidei cingulum abiicerent, sine honore potius quam fide vivere malentes: ac demum posteaquam mundi & honoris tentationibus deuicti essent, idem cingulum, parati deinceps fidem eiurare, vicissim ambirent, Concilium iisdem severam hanc poenitentiam imposuit. Vide Bellarminum libro 2. de Concil. cap. 8.

De his vero qui recedunt ex corpore.] Constituitur ne poenitentibus in extremo periculo vitæ constitutis communicatio, quæ viaticum appellari solet, denegetur. Huic Canonis primum Eliberit. Concilii non obstare, prolixè ostendimus supra in notis ad eundem primum Canonem Concil. Eliberit.

Pervenit ad sanctum Concilium.] Apud Rufinum lib. 10. hist. cap. 16. quædam pars Canonis, quæ hic nusquam extat, reperitur, qua iubetur ut in absentia presbyterorum diaconi eucharistiam porrigant. Cum itaque Canones, quos Rufinus descripsit, sint veri & authentici Canones Nicæni Concilii, ut testatur S. Cyrillus in epist. ad Concil. Carth. quæ extat in fin. act. Concil. Africani, merito hæc particula Canonis, quam Kemnitius ideo in dubium reuocare contendit, contra eundem annotanda est & obseruanda. Et præcipue etiam propterea, ut huius Canonis, & præcedentis, auctoritate & ratione discat & agnoscat, olim in ecclesia eucharistiam extra sacrificium in usum infirmorum præservari solitam fuisse. Vide

Can. 11.

Can. 12.
Quæ militia
hoc Canone
prohibita.
Cingulū mi-
litiæ quid.
Causa sanc-
iendi hu-
ius Canoni-
s.

Can. 13.
Poenitenti-
bus in ago-
ne constitu-
tis commu-
nicationem
non esse de-
negandam.
Can. 14.
mutilus est.

Eucharistia
olim extra
sacrificium
præservata.

Can. 19.
Pauliani
an rebapti-
zandi.

Bellarminum libro 4. de euch. capite 4. Possuinum in app. sacro. *Si qui confugiant ad ecclesiam.*] Pauliani, reliquiae & sectarii Pauli Samosatani, de quo supra in Concil. duobus Antiochenis pluribus egimus; hi, si ad ecclesiam redire contendant, rebaptizari iubentur, non ut iterato baptismo abluantur, sed quod horum ministerio baptisma ipsis collatum initio nullum fuerit, ideo quia forma eadem qua vitur ecclesia, per expressam scilicet S. Trinitatis inuocationem, non fuerit administratum. Nam in fide S. Trinitatis, quod necessario fieri debet, haud dubie non baptizarunt, qui Christum purum hominem esse docentes, gloriosissimae Trinitatis mysteria abnegarunt. Id quod de Nouatianis tempore Stephani pontificis contra Africanos constitutum fuit, huic Canonis nihil obstat. Hi enim forma legitima baptizati ante fuerant, ideoque ipsos per iteratum baptismum in ecclesiae communionem recipere, sacrilegum fuisset, iuxta ea, quae hac de re copiose scripsimus in notis ad Canonem apost. 46. & seqq. in Concil. Afric. 3. & Can. 8. Concil. Laodicensi supra.

Cur Noua-
tiani non
sint rebapti-
zandi.

Diaconissa.] Diaconissa quae, & cur sic appellatae fuerint, vide quae notauimus ad Can. 11. Conc. Laodicensi.

Causa addi-
tae appendi-
cis.

Quoniam sunt in Dominica die.] Die Dominico Quartadecimani resurrectionis Dominicae immemores genua flectebant non aliter, quam reliquis diebus profectis. Itaque horum occasione ad decretum de celebrando Paschate, haec appendix addita fuit, ut sanctum diem Dominicum omnes aequis ritibus peragerent, memoresque se cum Christo resurgente, a morte animae resurrexissent in spem vitae aeternae, omnes fideles die Dominico stantes vota persoluerent. Vide Baron. an. 325. num. 115.

DE SVBSCRIPTIONIBVS.

Ofius, Vi-
tus ac Vin-
centius le-
gati pontifi-
cis.

De numero episcoporum eorum qui huic Concilio interfuerunt, supra egimus in principio: hoc loco de celebrioribus qui eidem praesentes adfuerunt, pauca subiiciemus. Inter eos qui subscripsisse leguntur, Ofius Corbudensis occidentalis ecclesiae in Hispania episcopus, vir doctissimus, virtutum praestantia, in rebus agendis dexterritate, prudentia, & confessionis gloria clarissimus, Siluestri pontificis personam gessit, eiusque legato primario fungitur cum Vito & Vincentio Romanae ecclesiae presbyteris. Vide ea quae diximus supra verbo *Oecumenicum*. Item quae de Ofio diximus in notis ad subscriptiones Concil. Elibertini.

Alexandri-
nus patriar-
cha.

Alexander patriarcha Alexandrinus, vniuersae ecclesiae catholicae clarissimum decus & ornamentum, innumeris ferme sanctorum elogiis praedicatus, totius agminis quasi dux, ille est, qui primus omnium aduersus Arii impietatem & blasphemiam sublime vexillum erexit. Vide notas vtriusque Concilii Alexandrini supra praecedentis.

Antioche-
nus patriar-
cha.

Eustathius Antiochenaec ecclesiae primatum tenens, propter insignem virtutum ac doctrinae excellentiam, ex Bercoensi ad Antio-

tio-